

[Christophersen.]

telse af, hvordan vi fjerner den uoverensstemmelse, der klart er mellem lejelovens bestemmelser om omkostningsbestemt leje og så ligningslovens bestemmelser. Nu er det jo et problem, som kun eksisterer i de regulerede dele af landet, men det er alligevel en hel del folk, som rammes på denne måde.

Med hensyn til centrum-demokraternes forslag om en forhøjelse af standardfradraget må jeg sige, at det er et forslag, vi ikke kan medvirke til. For det første af den enkle grund, at det koster en utrolig bunke penge på et tidspunkt, hvor vi ikke har dem. Man foreslår, at ordningen skal træde i kraft allerede fra og med indkomståret 1975, og det vil altså sige, at i forbindelse med den endelige slutskatteopgørelse for 1975 skal det offentlige afholde en tilbagebetaling af for meget betalt skat, som jeg kan forstå at skatte- og afgiftsministeren opgør til 375 mill. kr., og så skal man samtidig for indkomståret 1976, som vi allerede er inde i, være klar over, at provenuet — ved ændring af forskudsregistrering, eller hvordan man nu ville gøre det — må nedsættes med mellem 400 og 500 mill. kr. Det vil altså sige, at forslaget i det finansår, vi er inde i, meget nemt kan gå hen og belaste de offentlige budgetter med noget, der ligner 700-800 mill. kr. Alene af den grund må man sige, at forslaget er urealistisk.

Men dertil kommer et andet forhold. Da vi i forbindelse med boligforliget aftalte de procenter, der skulle regnes lejeværdi efter, fandt fastsættelsen af procenterne jo sted under hensyntagen til standardfradragets størrelse. Man havde, om jeg så må sige, valgt mellem at operere med et noget større standardfradrag og dermed også nogle større procenter eller at fastholde det hidtidige standardfradrag og så gå ned i procenterne, og her synes vi ud fra en social betragtning, at den sidste løsning var mere fornuftig, for med lavere procenter ville man jo give en lempelse for alle boligtyper, mens en forhøjelse af standardfradraget først og fremmest kommer dem til gode, som har en relativt høj ejendomsværdi. Det var den afvejning af to muligheder, som førte til, at standardfradraget blev fastholdt, og at man så valgte de procenter på 2 og på $2\frac{3}{4}$, som vi i øjeblikket opererer med.

Den anden del af det forslag, jeg her taler om, er forslaget om at inddrage ejerlejlighederne i standardfradragsordningen. Det er jo en tanke, mit parti altid har set med sympati på, og det er klart, hvis det er sådan, at vi stadig skal operere med begrebet lejeværdi og med begrebet ejendomsskema i fremtiden i forbindelse med den omlægning eller revision, der skal finde sted af beskatningen af ejerboliger, så vil det være et væsentligt ønske hos mit parti, at ejerlejlighederne også får adgang til standardfradrag. Men det må naturligvis bero på, om det lykkes for os at nå frem til den mere omfattende ændring af hele beskatningsordningen, som de 5 forligspartier har sat som deres mål. Hvis det lykkes, ja, så forsvinder ejendomsskemaet jo, og så forsvinder også begrebet standardfradrag.

Til sidst kommer jeg til forslaget om fritidshusene. Mens mine 4 partifællers forslag om fritidshusene tilsigter at løse nogle rent faktiske problemer, så synes jeg ikke, at det forslag, som centrum-demokraterne her har fremsat, egentlig løser nogen problemer; det skaber måske snarere nogle problemer. Dertil kommer det argument, som også skatteministeren har været lidt inde på, at prisen på et fritidshus jo er dannet under indtryk af brugsværdien. Det er netop ikke et hus, som familien kan have glæde af i mere end en begrænset del af året, og alene af den grund bliver lejeværdien mindre, end hvis det havde været et helårshus. Forslaget rejser også det spørgsmål, om det så ikke var rimeligt på samme måde at begrænse adgangen til fradrag, men vi ved, at det indeholder en lang række problemer.

Det sidste argument, jeg vil nævne mod dette forslag, er, at trods alt er det andet hus i en familie jo mere luksus end det første. Hvordan man end vender og drejer det — det tror jeg også forslagsstillerne vil være enig med mig i — så kommer det andet hus altså efter det første. Ja, nu ryster hr. Erhard Jakobsen på hovedet, men det vil jeg nu alligevel fastholde. Jeg tror, det er meget få tilfælde, hvor vi finder mennesker, der anskaffer sig en fritidsbolig, hvor de bor i mindre end 6 måneder, førend de har en anden bolig, for hvor i alverden skulle de så bo resten af året? Det argument tror jeg nu i og for sig skulle være ret holdbart. Derfor